

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-90/26
13.05.2026. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Наташе Петровић, председника већа, Радмиле Николић и Данијеле Савић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Чедомир Милосављевић и Драгица Милосављевић, адвокати из ... , против туженог Дома ученика средњих школа ... из ... , чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење Крагујевац чији је пуномоћник Јелена Митровић, адвокат из ... , ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Јагодини П1-31/2025 од 01.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Дома ученика средњих школа ... у ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1-31/2025 од 01.12.2025. године у ставу I изреке.

2. УКИДА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу III изреке пресуде Основног суда у Јагодини П1-31/2025 од 01.12.2025. године и предмет у укинутом делу враћа првостепеном суду на поновни поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом I изреке пресуде Основног суда у Јагодини П1-31/2025 од 01.12.2025. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име увећане зараде за прековремени рад за месец мај 2020. године, исплати износ од 4.195,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.06.2020. године па до коначне исплате, на име увећане зараде за рад ноћу за месец мај 2020. године исплати износ од 2.308,00 динара, са законском затезном каматом почев од 26.06.2020. године па до коначне исплате, као и да на иапред наведене износе, у корист тужиоца, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, по важећој стопи доприноса на дан уплате. Ставом II изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати на име увећане зараде за рад ноћу за месец септембар 2018. године, износ од 1.711,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 26.10.2018. године па до коначне исплате, као и да на наведени

износ, у корист тужиоца, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, по важећој стопи доприноса на дан уплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 170.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, па до исплате.

Против пресуде донете у првом степену благовремено је жалбу изјавио тужени побијајући је како то произлази из садржине жалбених навода у ставовима I и III изреке из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. ЗПП.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду у побијаном делу на основу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), у границама жалбених навода и утврдио да је жалба делимично основана.

Првостепена пресуда у ставу I изреке није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом посредно неосновано указује, јер изрека пресуде не противречи разлозима датим у образложењу, а образложење пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа, записника и изведених доказа, тако да, супротно наводима жалбе, нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом посредно указује и да је првостепена пресуда у ставу I изреке донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је првостепени суд правилно применио наведену норму процесног права и на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, па и исказа сведока ББ из којег је утврђено да су запослени у служби обезбеђења остваривали часове прековременог рада и да је водио распоред рада запослених, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице да узме као доказане.

Првостепена пресуда у односу на став I изреке је супротно жалбеним наводима донета на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању првостепеног суда тужилац је запослен код туженог на радном месту радника обезбеђења, а код туженог на портирници је постојала књига дежурстава у којој је као запослени сачињавао извештаје, а запослени у служби обезбеђења су остваривали часове прековременог рада. Шеф службе физичко-техничког обезбеђења код туженог ББ је сачињавао распореде рада, па је тако на основу распореда рада за мај месец 2020. године који је потписан од стране ББ обављено вештачење од стране вештака економско финансијске струке и утврђена је висина потраживања тужиоца на име увећане зараде по основу прековременог рада и рада ноћу за месец мај 2020. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је, по оцени Апелационог суда, првостепени суд закључио да је тужбени захтев тужиоца основан на име увећане зараде по основу прековременог рада и рада ноћу за месец мај 2020.

године, па је применом одредби материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде, усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу I изреке.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања као и правилност примене материјалног права у односу на став I изреке жалба туженог своди се на тврђења да је тужени у свему испоштовао обавезу из члана 55. став 6. Закона о раду, те да је водио евиденцију о прековременом раду запослених, да су запослени користили слободне дане у случају остваривања прековременог рада, да је на основу документације туженог утврђено да су тужиоцу исплаћене све зараде и увећања зараде, да тужилац није доказао постојање налога за обављање прековременог рада од стране туженог, да је тужилац био обавештен о дану, времену и месту вештачења, па је имао могућност да стави на располагање судском вештаку сву расположиву документацију, да књига дежурстава на коју се тужилац позива на представља исправу у смислу члана 45. Закона о ученичком и студентском стандарду, да је књига дежурстава интерни документ, у којем се није уписивала сатница и није се чувала дуже од годину дана, да тужилац није доказао основаност тврдњи из исказа када је саслушан као парнична странка јер исти није доведен у везу са још неким изведеним доказом, да се одлука заснива на тврдњама тужиоца и рачунском делу вештачења које је урађено на бази личних записа тужиоца.

Међутим, овакви жалбени наводи оцењени су као неосновани.

Наиме, Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01...123/21 др. закони), који се код туженог примењује у погледу обрачуна плата, уређен је начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања, поред осталих и за запослене у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе (члан 1. став 1. тачка 3); прописано је да се плата изабраних, именованих и постављених лица и запослених из члана 1 овог закона утврђује на основу: 1) основице за обрачун плата; 2) коефицијента који се множи основицом; 3) додатка на плату; 4) обавеза коју запослени плаћа на основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плате у складу са Законом (члан 2 став 1). Према одредби члана 4. став 1. овог Закона, коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему. Чланом 5. став 1. наведеног Закона предвиђено је да додатак на плату припада запосленима и то: за дежурство и друге случајеве рада дужег од пуног радног времена одређене прописима (прековремени рад) (тачка 2.); за рад на дан државног и верског празника (тачка 3.); за рад ноћу (између 22 и 6 часова наредног дана), ако такав рад није вреднован при утврђивању коефицијента (тачка 5.). Чланом 5. став 2. истог Закона прописано је да се додатак на плату из става 1. тачка 2. до 5. овог члана обрачунава и исплаћује у висини утврђеној прописима о раду.

Сходно цитираним одредбама материјалног права, а код у поступку са сигурношћу утврђених чињеница да је тужилац обављао рад дужи од уговореног редовног радног времена, односно преко пуног четрдесеточасовног радног времена у месецу мају 2020. године, али и да је остварио часове рада ноћу, а што је утврђено из распореда рада за мај месец 2020. године код туженог коју је сачинио и потписао ББ шеф физичко-техничког обезбеђења код туженог, на основу којег је обављено вештачење од стране вештака економско финансијске струке, као и из исказа ББ који је потврдио да су запослени у служби обезбеђења остваривали часове прековременог рада, то тужилац сходно цитираним одредбама и по оцени овог суда, а супротно

жалбеним наводима, има право на тражену увећану зараду у висини обрачунатој основним налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке у складу са одредбом члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду, са законском затезном каматом сходно одредби члана 277. ЗОО, јер је природа посла и његовог радног места захтевала такво ангажовање, на које право тужиоца је, супротно жалбеним наводима, без утицаја чињеница да тужени није донео одлуку о увођењу прековременог рада. Ово из разлога што пропуст туженог, као послодавца, да у смислу одредбе члана 53. став 1. Закона о раду донесе одлуку о прековременом раду истог не може ослободити обавезе да тужиоцу исплати увећану зараду за рад који је несумњиво обавио, јер свакоме, па и тужиоцу, за обављени рад припада правична накнада, које право је зајамчено и одредбом члана 60. став 4. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06). Тужени у смислу члана 231. став 2. ЗПП у поступку није пружио доказе да је тужиоцу омогућио да користи слободне сате, као ни да ли му је рад ноћу вреднован приликом утврђивања коефицијента..

Такође, према Закону о евиденцијама у области рада („Службени лист СРЈ“, број 46/96 и „Службени гласник РС“, бр. 101/05 - др. закон и 36/09 - др. закон) на послодавцу је обавеза вођења тачне евиденције о оствареним часовима рада запослених, па и часовима рада преко пуног радног времена. Стога, како тужени послодавац, осим евиденције из које се види укупни број остварених часова рада тужиоца није доставио за потребе поступка евиденцију о присутности тужиоца на раду по данима у утуженом периоду, то је правилан закључак првостепеног суда да је тужени пропустио да евидентира стварно остварене часове рада тужиоца по основу прековременог рада и рада ноћу, због чега и овај суд налази да се тужилац, који је обављао прековремени рад код туженог у режиму рада који је потврдио и сам сведок ББ који је водио евиденцију - распоред рада код туженог, не може довести у ситуацију да изгуби право на законом прописану увећану зараду због пропуста туженог да уредно евидентира радно време запосленог, сходно Закону о евиденцијама у области рада („Сл. лист СРЈ“, бр. 46/96 и „Сл. гласник РС“, бр. 101/2005 - др. закон и 36/2009 - др. закон) и Правилнику о садржају обрачуна зараде, односно накнаде зараде („Сл. гласник РС“, бр. 90/2014 и 44/2018 - др. закон). С тим у вези, оцењени су као неосновани жалбени наводи туженог да књига дежурстава на коју се тужилац позива не представља исправу у смислу члана 45. Закона о ученичком и студентском стандарду и да је књига дежурстава интерни документ, у којем се није уписивала сатница и није се чувала дуже од годину дана, имајући у виду да вештачење није ни обављено на основу тзв. књиге дежурства, већ на основу распореда рада за мај месец 2020. године који је вођен и потписан од стране ББ шефа службе физичко-техничког обезбеђења код туженог, а коју евиденцију тужени у поступку није оспорио, нити је доставио другу евиденцију из које се са сигурношћу може утврдити број часова рада тужиоца са присуством тужиоца на раду по данима у месецу мају 2020. године.

Како је основан тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате по основу прековременог рада и рада ноћу, то је правилно првостепени суд у смислу одредби чланова 13. и 52. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04 и др.) обавезао туженог да у корист тужиоца надлежним фондовима уплати и припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, на основицу коју чине досуђени износи из става I изреке побијане пресуде.

Имајући у виду да ниједним жалбеним наводом туженог није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставу I изреке, Апелациони суд је, применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу 1. изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да је решење о парничним трошковима садржано у ставу III изреке побијане пресуде, донето уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, с обзиром да образложење првостепене пресуде у наведеном делу не садржи разлоге о томе зашто тужилац није успео у парници само у незнатном делу код чињенице да је од укупно потраживаног износа од 8.214,00 динара тужилац успео са захтевом за уплату увећане зараде по основу прековременог рада и за рад ноћу за износ од 6.503,00 динара и захтевом за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање на наведену основицу, а није успео са захтевом за уплату увећане зараде за рад ноћу за износ од 1.711,00 динара, као и захтевом за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање на наведену основицу.

Због учињене битне повреде поступка решење о парничним трошковима је морало бити укинато.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити наведену битну повреду одредаба парничног поступка, а потом ће донети закониту и правилну одлуку о трошковима парничног поступка.

Апелациони суд је на основу члана 391. став 1. у вези са чланом 401. тачка 3. и члана 402. ЗПП, одлучио као у ставу 2. изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Наташа Петровић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице**